

Trophyteam expedice Syrie, Jordánsko, Libanon aneb tři moře

sepsal Honza Vokoun

WWW.trophyteam.cz

Den první

Po cestě autem s vlekem, která trvala z Prahy do Adany 42 hodin jsme zaparkovali na hlídaném parkovišti u letiště. Sundáváme motorky a při zkušebním přejezdu parkoviště se Jardovi rozlomuje zámek držáku kufru. Opraveno

a **vyrážíme**. Po čtyřech hodinách přijíždíme na Turecké hranice a je tu první problém. Na Vencu při vjezdu do Turecka napsali auto vlek a motorku. Po vyjednávání plném ochoty řešit problém i ze strany Tureckých celníků, nelze nic změnit na tom, že co do Turecka vjelo, musí zase vyjet. Po dohodě se rozdělujeme na dvě dvojice. Já s Pavlem jedeme vybojovat vjezd do Sýrie a potom do asi 60 km vzdáleného Alepa (Halab), kde na kluky počkáme. Ty zatím jedou zpátky na letiště pro auto, se kterým druhý den přejedou hranice. My jsme zajistili parkování auta na letišti a vydali se po tmě v neskutečném dopravním mumraji hledat hotel s parkováním.

Syřané jezdí bez jakéhokoli respektování pravidel, troubí a projedou každou skulinkou. Po

chvilce jsme na to přišli. Jet stejně rychle jako všichni, nekoukat dozadu a starat se jen co je před vámi. Konečně jsme na hotelu.

Den druhý

Vyjeli jsme k **nedalekému jezeru** nazdař bůh, jen abychom si ukrátili chvíli čekání na kluky. Po cestě nic o čem by se dalo psát. Vašek s Jardou vstali v 6 hodin nahodili motorky na vlek a za čtyři hodiny jsou na hranicích. Na turecké straně jsou překvapeni, proč má Jarda včerejší odjezd z Turecka a hned návrat ze Sýrie a dnes tam chce znovu. Na Syrských hranicích to ale začíná. Problém je opačný. Dva lidi tři motory. Po několika hodinách, kdy celníci přivolali na pomoc řiditele všech Syrských

celnic si s tím nikdo neví rady. O kluky se stará řiditel celnice, kde si dávají kafičko. Nakonec parkují na celnici auto, sundávají motorky, dostávají od celníků jídlo a kafe a v 19,00 vyráží za námi směr Alepo. Na kraji města jsme konečně zase čtyři.

Den třetí

Jedeme na východ z Alepa /Halab/ po silnici č.4 do ATH Thadyein, kde obracíme na jih. Cesta až k **hradu Ar Rusafah** je asfalt.

Prohlížíme si rozsáhlé ruiny. Po chvíli začal foukat vítr, který sebou nese písek a na silnici nafoukává písečné jazyky. Po chvíli konečně trochu ofroudu. Jedeme směr podle gps, občas narážíme na lepší či horší cestu. |Míjíme několik ropných

kyvadel a začínáme vzhledem k blížícímu soumraku hledat spaní. Venca přehlíží položenou ropovodnou hadici a padá. Motorka udělala dva kotrmelce a Venda nespočet. Všem se nám

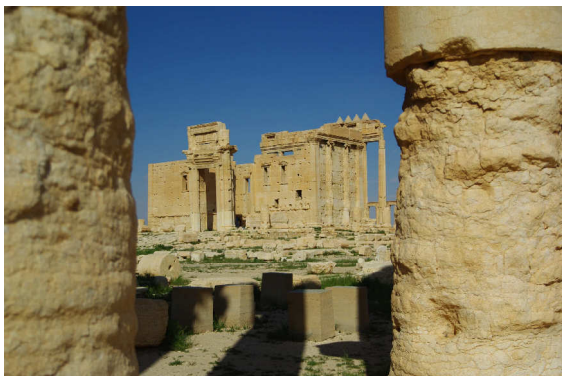

zatajil dech co bude. Vstává a po nekonečně trvající chvílce zvedá palec vzhůru. Zaplat' „Alláh” je to jen pohmožděná lopatka, či rameno.

Motorka, až na pár plastů, štítek, zrcátko a blinkr, jede ok. Po půl hodině objevujeme **hliněný domek**, kde se schováváme před větrem. Vzhledem k nepříjemnému zážitku, otevíráme zásoby slivovice a všichni jsme rádi, že se vlastně nic nestalo.

Den čtvrtý

Ráno rovnáme řídítka a směřujeme na Palmyru po silnici M30 na 7. Ještě asi 30km po hamadě a pak už jen asfalt. V poledne jsme v Palmyře, kde nás vítají **obrovské římské antické památky**.

Mnoho sloupů, hrobek a hrad na kopci. Ve městě nás odchytl **místní naháněč**, který nás zavedl na supr hotel. Po chvíli se domlouváme, že nás povoží po památkách autem.

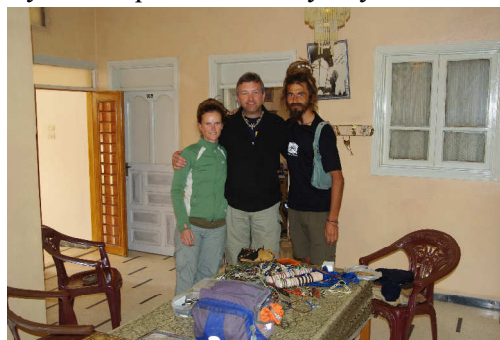

Celoodpolední prohlídka končí na kopci, kde z hradu pozorujeme západ slunce a do stínu se choulící Palmyru. Při sjezdu z hradu, náš šofér v rozpadající se minidodávce vykřikl Alláh a pustil auto z kopce dolů. Vše vyvrcholilo, když jsem začal natáčet a on se na mě otočil a vůbec se nevěnoval řízení. V zájmu bezpečnosti jsem kameru vypnul.

Den pátý

Rozespálý vylézám z pokoje a na mezinárodní pozdrav „haj“ mi odpovídá exoticky vypadající člověk nazdar. Po chvílce přichází i ostatní a diví se s kým si to povídám česky. Byl to **Mirek Kadlec** a **Kát'a Dragonfly**, dvojice Čech a Slovinka, kteří brázdí svět už 8 let na kolech.

Za sebou tahají vozík se všemi věcmi. Na otázku odkud jedete, začal jmenovat spousty exotických zemí, tak jsme toho raději nechali. Živí se prodáváním korálků, z nichž některé nyní zdobí naše krky. Nejprve jsme chtěli finančně pomoci, ale nakonec jsme si nemohli vybrat. Co kus to originál. Pro nás to bylo velmi příjemné shledání a ve vašich

dalších cestách vám držíme palce. Sedáme na moto, poslední fotka, podání ruky na rozloučenou a valíme směr Bosra.

Teplota klesla až na 4 stupně a začíná přšet.

Ujíždíme z hor a před Dumayr se snažíme otočit na jih. Po chvílce zjišťujeme, že je všude military zóna. Objíždíme Damašek z východu a hledáme spaní.

40km před Bosrou zajíždíme zmrzlí do vesnice, kde nás nechávají zdarma přespat v jakési místní **charitě s mešitou**, kam se vesnice chodí oddávat modlitbám. Dostáváme sušenky a kávu a spát.

Den šestý

Ráno brzy vstáváme a jedeme co nejrychleji na hranice. Cestou se zastavujeme v **Bosře**, kde se kluci jdou podívat na starobylý **amfiteátr**. My z Vaškem dáváme kafčo a čekáme. Na hranicích jsme coby dup. Syřané byli hned hotoví a na Jordánské straně jsme skejsli asi dvě hodiny. Vše proběhlo ale bez větších potíží. Jordánci jsou také pohodoví lidé. Na hranicích si povídáme s Francouzem trvale žijícím v Jordánsku a v Ammánu má Harley&Davidson prodejnu. Vzhledem k tomu že Vendu pořád bolí rameno, jedeme plánovanou trasu proti směru. Podjíždíme Ammán z jihu a ubytováváme se v Madaba.

Den sedmý

Hornatou krajinou směrem na západ, na severní okraj mrtvého moře, je další plán cesty.

Padáme do údolí, a citelně se začíná oteplovat. Překvapením pro všechny je, že hladina moře je minus 380m /pod mořem/.

Vzhledem k tomu, že na druhém břehu je na dohled Izrael, co chvíli nás staví vojenská kontrola. Na motorkách však nemáme větší problémy. Hned na začátku je veřejná pláž, kterou velkoryse míváme, což se nám stalo osudným pro plánovanou koupel s možností sladké sprchy. Od tohoto

okamžiku platí první je dobrá. Dál už nebyla možnost. Stavíme abychom alespoň prst smočili. Nedovedu si představit, se po koupeli neosprchovat. Na břehu **sbíráme kamennou sůl** na památku.

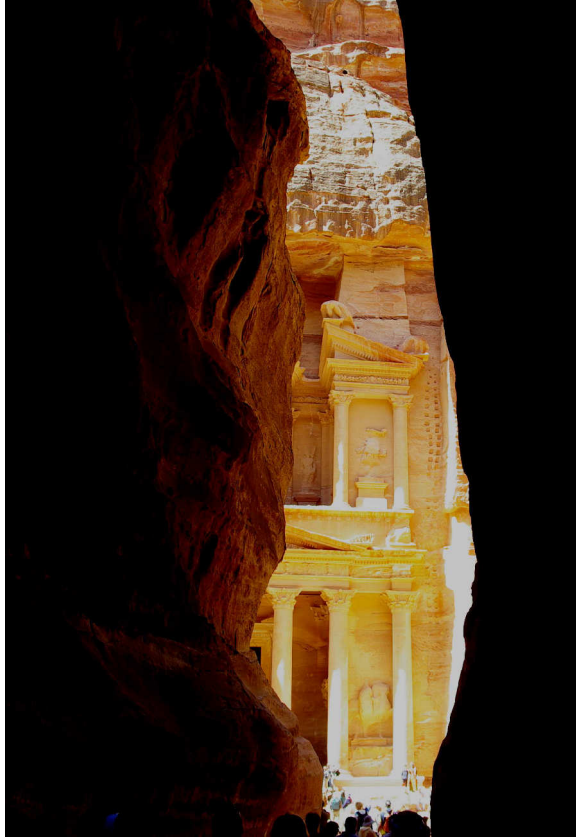
Před námi zastavuje auto s arabskou značkou. Vystupuje chlap a dvěma mladými lidmi, kteří nám dávají typ na ubytování v rezervaci Dhana. Po složitějším hledání se ubytováváme v batuzkářském beduínském hotelu Tower, nad skalnatou přírodou plnou kaňonů. Večer dopijíme zbytky slivovice s již zmíněnou trojicí, která tam byla také ubytována. Při konverzaci se dovídáme že pán, mimochodem nám vypil skoro všechnu

slivovici, pracuje na Česko izraelské ambasádě. Na oplátku dostáváme pravou nefalšovanou Plzeň.

Den osmý

Všichni se těšíme **na bájnou Petru.**

Vstáváme časně a kolem deváté jsme na místě. Vstupenka za 33 dinárů /1:1EU/ není nic levného. Osobně jsem byl zklamán. Spoustu lidí kazí celkový dojem. Jarda s bolavou nohou po pádu při sjezdu v horách, se nechává vozit oslíkem, který táhne vozík na způsob rikši. My ostatní, vše odřapeme po svých. Při odjezdu z parkoviště, kde nám ochotně hlídal naše miláčky policista, jsme potkali dva Turky na GSA 1150. Předávají si navzájem tipy na zajímavá místa a ubytování. Chvilku jedeme společně cestou přes hory kolem malé Petry směrem na západ na 65 silnici, která není tak frekventovaná pro cestu do Akaby k rudému moři. Hoši na BMW jedou na sever a mi na jih, loučíme se. V nížině se objevují duny, ale také vítr který s námi až do Akaby mává a hází na nás písek. Na zastávce u benzíny se mi při startování obětuje na displeji EWS. To znamená immobilizér v hajzlu. Odpojujeme baterku a čekáme co na to počítač. Po několika pokusech se chytá tak můžeme pokračovat. Co bude dál vrtá všem hlavou.

Zlatý karburátor a bošárna. V Akabě kempu u Beduina přicházím na to jak PC očůrat. Vypínám nouzovým vypínačem a tím neaktivuji immobilizér. Sláva. Jen někde nevypnout klíčkem.

Den devátý

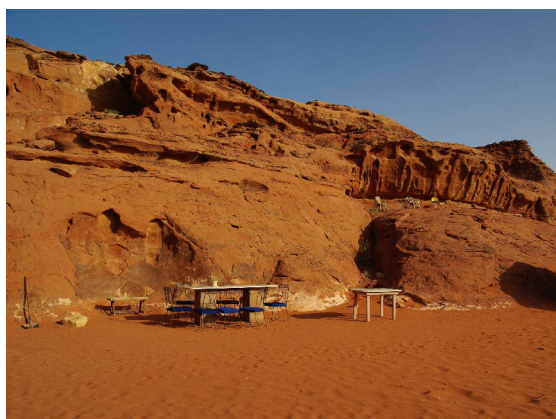

Před snídaní opravujeme Jardovu motorku. Nebrzdí zadní brzda a pedál je tvrdý . Kontrolujeme pístek, prasátko na brzdiči a odvzdušňujeme systém. Nakonec jsme zjistili, že pedál drhne o stupačku. Podkládáme tedy stupačku podložkou z drátu, kontrolujeme brzdění smykem a vše je ok. Po snídani se jdeme **vykoupat do rudého moře.**

Jarda se jako jediný s bolavou nohou neúčastní. Přivazujeme Jardův zadní kufr na mého bejčka, protože jeho **šestistovková babička** vak i kufr neuveze a vystavěný komín třičtvrtě metru nad motorku, dělá motorku těžko ovladatelnou. V jedenáct jsme zabalení a vzhůru do Wadi Rum, vzdáleného 60km. Zastavují nás u vchodu kde si kupujeme vstupní lístky. Místní nás přesvědčují, že na motorce lze jet jen do vesnice a dál jen jeepem. Domlouváme cenu za spaní v natural kempu v rezervaci a krátký dvouhodinový vyhlídkový okruh. Motorky necháváme zaparkované na dvoře majitele kempu.

Nádherné hory,

Nádherné duny a jednoduchý kemp s berberskými stany a kuchyní. Fotíme o sto šest, popijíme lacinou whisky kterou jsme koupili v Akabě. V noci fučí vítr a do stanu hází lopaty písku.

Den desátý

V 5,30 a lezeme na skálu vyfotit východ slunce. Cestou z rezervace se místní řidiči předvádí komu jede v písku jeho rozhrkaný jeep rychleji. Po chvíli našeho šoféra krotíme a on jako malé dítě jede natruc krokem.

Převlečení odjíždíme a v nedalekém kempu si platíme stan na jednu noc. Sundáváme z motorek vše co není přivažené a hurá do dun mezi skalami. Wadi Rum je všude stejně krásné i zadarmo.

Honíme motorky po dunách až do večera. Na hranici rezervace, která není nijak značená, nás zastavuje místní ranger a dovnitř nás nepouští. Údajně tam pěstují tradiční jedinečné rohaté kozy. Více se nám bohužel nepodařilo zjistit. Podle mne je to ale jen komerční zóna, kde se platí za vstup. Všude kolem je to úplně stejné a i v místech kde jezdíme potkáváme několik jeepů s turisty a jordánským řidičem.

Den jedenáctý

Ráno napakování vodou, benzínem a chlebem, připraveni na 200 km trek terénem. Jedem na východ a podle souřadnic gps a mapy hledáme cestu do pouště. Asi po 60km zahýbáme na sever. Kolem je krásná hornatá krajina ve které někdy obtížně hledáme alespoň nepatrné koleje projeté autem, s méně kameny. **Přibývají velké šutry a občas písek.**

Vendu rozbolelo rameno, tak se snažíme natrefit na lepší cestu. Písek se mění do **zelena a kameny v kusy železných plátů.**

Po třech hodinách konečně vidíme asfalt. Směrem na sever máme z Gogolu stažené dva body východě od Maanu jako Petra 2 a 3. To se nám potvrzuje jako mylná informace. Kolem je hnusná prašná pustina, kde těží fosfát. Měníme tedy náš naplánovaný záměr jet dále terénem na sever a stáčíme znovu přes hory k mrtvému moři, kde se tentokrát snad vykoupeme. Za Maanem **stavíme stany.**

Den dvanáctý

Vydáváme se po okresece na sever přes Al Tafilu, kde se snažíme koupit nějakou kořalku a pivo. Nic. Všichni nás posílají až do 50 km vzdáleného Karaku. Pokračujeme tedy dále k mrtváku přes hory, kde během 20 minut překonáváme převýšení z 1300 na minus 380. Všichni přetlačujeme zalehlé ušní bubínky. Podél mrtvého moře se zastavujeme na prohlídku soutěsky Wadi Mujib Bridge, která je ale do 1. dubna zavřena. Dál na sever, je jediná turistická pláž se sprchami, kterou jsme při prvním průjezdu přejeli. Vstupné je 15JD, ale stálo to za to. **Plaveme** jako kusy

polystyrénu. Chytře si potápím hlavu jako v Chorvatsku. S očima plnýma soli už vím, že se to nemá.

V horách stavíme stany. Kupodivu se nám daří posbírat i dřevo na oheň, vaříme kávu a čaj a popijíme pramenitou vodu z petek. Odměnou je nám krásný výhled na mrtvé moře, kde na druhém břehu za tmy svítí izraelská města na dosah ruky. Místo jsme nazvali údolí duchů.

Den třináctý

Na dnešek máme naplánované dva přechody hranic. Po cestě kolem Ammanu začíná Jardovi zlobit motobabička. Měníme svíčku, kontrolujeme vzduchový filtr a pro jistotu ještě i cívku. Stále ale co chvíli vypovídá poslušnost. Chová se jako kdyby došel benzin.

Nakonec se nám podařilo dojet na hranice, ale z tříhodinovým zpožděním. Jordánci i Syřané bez větších problémů. V bezcelní zóně jsme koupili pivo a whisky a hurá k Damašku s plánem večer rozebrat motorku a zjistit závadu. Po 60 km ale babička už dál nechce. Naštěstí vypověděla službu jeden km za hotelem u silnice. Za očumování přátelských domorodců se nám podařilo identifikovat závadu. Vše dělá uklepaný chcípák. Naštěstí s námi jede Pavka, který elektrice rozumí a za našeho moudrého radění s lahví whisky se dílo podařilo. Vše jsme na pokoji oslavili. Všichni si budou zajisté toto místo spojovat se sloganem: jak srnka kojila krávu.....poz. autora opravdu jsem řekl selka dojila krávu.

Den čtrnáctý

Nabaleni do všeho co máme, **v zimě** a mírném dešti jedeme okolo Damašku západní stranou na Libanon. Na hranicích jsme očekávali problémy s vízem, které nám soudruzi na pražské libanonské ambasádě nebyli schopni za měsíc vyřídit. Libanonci nám během hodiny vše vyřídili a za 60 dolaru jsme tam. Jedeme okolo hranic ze Sýrii do města Balabak /Baalbek/. Po cestě je spousta vojenských kontrol a stanoviště zdobí tanky v plné zbroji. Balabak je plné Hisbalahu. Všude visí vlajky ale, kupodivu to nepůsobí jako teroristická hrozba, ale výzdoba na prvního máje. Večeři nám zajišťuje **místní**

policista, který mluví obstojně anglicky. Debata opatrně došla i na již zmíněný hisbaláh a on nám vše v pohodě vysvětlil. Jejich pohled je takový že hizbaláh je skupina, bránící všechny arabské státy před utlakem. Všichni arabové ho milují a stát ho tiše respektuje. Oproti ostatnímu Libanonu je ale Balabek očividně ze strany státu špatně financován. Všude špína, rozbité silnice a stará auta. Naproti tomu, je pro nás nepochopitelné, že každých třista metrů stojí benzínová pumpa, takže problémy s palivem v Libanonu nehledejte.

Den patnáctý

Spali jsme v hotelu Jupiter, hned naproti vykopávkám. O této příhodě se musím zmínit. Večer při sjednávání ceny za hotel se domácí, kterého jsme nazvali skřítkem rozčiloval při dohadování ceny tak že i křičel. Potom jsme chtěli troufale snídani v 7,00, ale to prohlásil že jsme se zbláznili, že ještě spí. Nakonec na návrh třičtvrtě na osm odpovídá možná, když se zbudím. Ráno nám v 7,00 buší na dveře pokoje a my svorně z postelí pokřikujeme že je otevřeno. Po chvíli bušení, vstávám a za dveřmi skřítek s táčem a snídaní. Rozčiluje se že vstával a my ještě spíme. Po chvíli zjišťujeme, že je vlastně osm, protože se v noci změnil čas. To že je v každé zemi jiný čas umocňuje ještě trojí přepočítávání měn a plná (teď už tedy ne) peněženka bankovek z různých států.

Jdeme se podívat na **památky**, kde potkáváme čtyři Čechy, kteří pronajatým autem brázdí Libanon. Naštěstí se včera pokoušeli přejet hory průsmykem, a my se od nich dozvídáme, že je sedlo neprůjezdně zapadáno sněhem. Volíme tedy přejezd hor v nižší výšce. Opouštíme centrum Hisbaláhu vybaveni tričky s jejich znakem. Ne snad pro sympatie k tomuto hnutí, stejně si myslím že Evropan nemůže správně pochopit o co vlastně jde a jakým pohledem se na celou věc dívat. Je to

prostě suvenýr. Po pravé ruce koukáme na zasněžené 3000 tisícovky a u Zahlan zahýbáme serpentinou do hor a k **středozemnímu moři**. Očekávané vedro a koupání se nedostavilo. U moře je 20 stupňů a fouká vítr. Každopádně je to třetí moře které navštívujeme během 14 dnů. Asi 20 km před Tripolis jsme našli hotel

Den šestnáctý.

Snažíme se vyhnout Tripolis a jedeme severně směr Hamah do Syrie. Na hranicích Venca s Jardou v domění že projíždí nějakou cementárkou nezastavují Libanonským celníkům. Ty vybíhají z kanceláře a mne projíždějícího pokřikem zastavují. Na Syrské straně jsme pravděpodobně trefili pauzu na jídlo či oddávání se Alláhovi, protože přívětivost Syřanů byla tatam. Nakonec ale vjíždíme a po 30km parkujeme u největšího **křížáckého hradu CRAC des CHEVALIES**.

Za 500 syrských si najímáme průvodce, bez kterého bychom na hradě byli bezmocní. Hrad je plný chodeb, kde je potřeba baterka, důmyslných kanálů, které chytají dešťovou vodu do rezervoárů, Určitě doporučuji k prohlídce. Spíme v podle koupeného průvodce v hotelu Berber ve stráni naproti hradu. Nádherný pohled

Den sedmnáctý

Den jsme zahájili opravou **píchlého zadního kola** u Vendova osmikila. Pokračujeme po úzkých cestách severně na **Hama**, kde jsou ke shlédnutí až dvacet

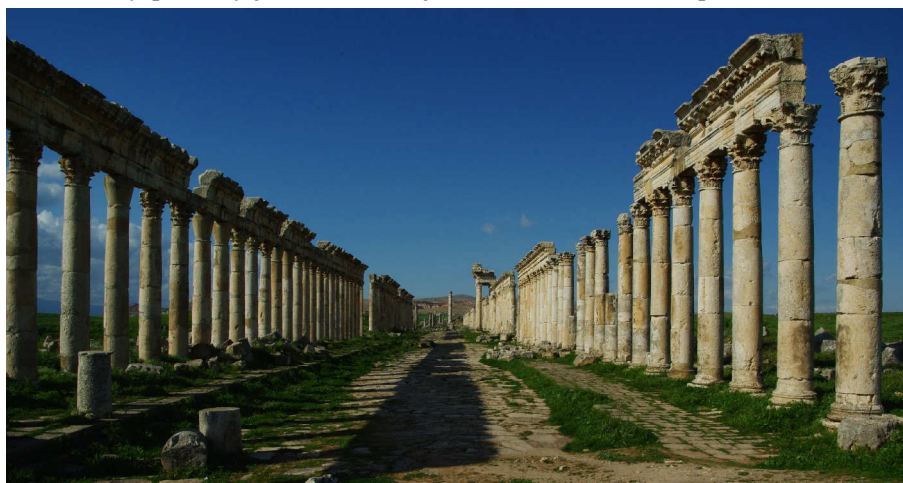

metrová vodní kola. Je to v centru, ale nic moc od toho nečekejte. Vyměňujeme snad poslední peníze a na místním tržišti jíme kebab. a hovoříme plyně česky se Syřanem, který před 21 lety studoval v Brně vojenskou katedru. Oproti ostatním domorodcům, kteří a to jen někteří, mlžně znají Československo ještě za dob komunistické podpory Jakeše a spol. On

je plně informován o rozdělení, změny politiky jak říká už nejsme komunisti ale kapitalisti.

Loučíme se s trhovci po pul hodině cesty na Apameu /Afimea/ opravujeme opět gumu. Záplata nevydržela, tak dáváme novou duši.

Apamea jsou rozvaliny a sloupoví na obrovské náhorní plošině. Pro milovníky asi celý den.

My za dvě hodiny odjíždíme hledat **mrtvá města Sirjilla**

u Maarrat an Numan. Nakonec nám pomáhá mladý hoch na motorce. Večer snoubí zážitek ubytování v rodině, kde sice spíme na zemi, ale večeříme se všemi členy rodiny (sedm sester, dva syni a rodiče) sedíme na zemi a ládujeme se neskutečnými dobrotami. Malé děti předvádějí tance. Bylo to nejhezčí rozloučení se Sýrií jaké jsme si mohli představit.

Den osmnáctý

Loučíme se s panem domácím, projíždíme kolem mrtvého města a po dálnici míříme do Alepa. Ve středu města máme již vyzkoušené parkoviště v ohradě. Za poslední peníze kupujeme drobnosti, obědváme a rychle na hranice. U Syřanů nemáme větší problém, jen jsme zvědaví zda je auto s vlekem v pořádku. Stojí na svém místě a pravděpodobně to bylo nejhledanější auto v Sýrii. Nakládáme motorky a pomalu se loučíme se spoustou zážitků. To ještě netušíme k čemu dojde při vjezdu do Turecka. Nastává obdobná situace jako před osmnácti dny. Nyní ale pět motorů a čtyři lidi. Začínáme naši komplikovanou a pro celníka neřešitelnou situaci vyhrcovat atmosféru u okénka. Turci a

Syřané se začínají domáhat vyřízení jejich papírů a celník se hrabe v našich pasech a techničácích. Po dvou hodinách píše tužkou do pasu jednu motorku jako náklad a na papír jakési vysvětlení (doložku jak říká Venca) na výstup z Turecka. Ještě se od poslední brány vracíme pěšky pro ještě jedno razítko a konečně jedéém. Snad nás maskovali.

Turci pustí do Bulharska. Pro jistotu jsme se maskovali.

Co na závěr.

Za osmnáct dní jsme projeli tři státy, byly u třech moří, ujely skoro 4000km na motorkách, překročily šestkrát hranice, sehnali nespočetně razítek do pasů a carnetů, pětkrát měnily měnu v penězence, měly neustálé problémy rozdílným časem, a dvakrát nás bylo hodně nebo málo oproti motorům.

Dvakrát jsme lepily gumu, několikrát servisovali Jardovo babičku.

Viděli jsme spousty krásné přírody, památek a rozdílných kultur, poznali spousty domorodých lidí, kdy Jordánce hodnotíme svorně jako nejhorší.

Byli v centru hisbalahu, spaly pod stanem, na zemi i v hotelu, ale každopádně pokud je dobrá parta s ničím nebyl problém

Čeho se vyvarovat a na co si dát pozor:

Cesta autem s vlekem.: na Slovensku je za soupravu celkové hmotnosti nad 3,5t jiný poplatek (mýtné 7eu), ke všemu známka kterou jsme koupily stojí 10eu, ale celníci nám chtěli dát pokutu 1600 eu ikdyž jsme ji měli. Maďarsko poplatek známka, Slovinsko placené mýtné, Bulharsko známka, v Turecku koupit na prvním mýtu elektronickou kartu KGS a nabýt podle toho kam

jedete . Na tureckých hranicích si pohlíďte jak máte napsaný moto náklad, vozík a auto. Píší to do pasu. Možná by bylo lepší použít také karnet, ale nevím. každopádně platí s čím dovnitř atd.viz cestopis. Do námi ostatních projetých zemí je nutný karnet, který vám vystaví cz motoclub. Dobře si spočítejte plánované průjezdy a hlídejte si aby jste měli všechna razítka. Nám to vyšlo přesně.

Poplatky a víza:

Sýrie

vízum jen v Praze 1250 neomezené vstupy na 3 měsíce
na hranicích vstup pojištění a všechny formality 40 \$
výstup ze Sýrie vždy 550 syr
ubytování levný hotel se snídaní 400 syr tj asi 200 Kč na osobu
jídlo 100 až 200 syr

Jordánsko

vízum ve Vídni nebo na hranicích
na hranicích pojištění 29\$ a 10\$ visum na 14 dnů
ubytování se snídaní za 12JD tj asi 300Kč
benzín kvalitní cca 15 Kč
Oběd 8 JD

Libanon

vízum v Praze mi jsme se nedočkali
Na hranicích 50\$ pojištění a vízum na 15 dnů 25 000 Lib tj cca 370Kč
ubytování za 30 000Lib se snídaní tj asi 450 Kč
Oběd do 10 000 Lib

Lidé

Syřané otevření a velmi přátelští. Otázka odkud jsme od spolu jedoucího taxikáře v zácpě je opravdová stejně jako odpověď vítejte v například Alepu.
Jordánci jsou trochu zákešní hlavně při průjezdu motorkou naznačují vběhnutí nebo po posledním hází kameny.Nijaký dramatický střet jsme ale nezažili a v celku jsme si s nimi také rozuměli
Libanonci jsou přátelští a tak trochu nad věcí. Nemají příliš až na výjimky zájem o kontakt, asi protože pro ně nejsme takový exoti vzhledem k celkovému bohatství země.

Honza

Jarda

Pavel

Vašek

